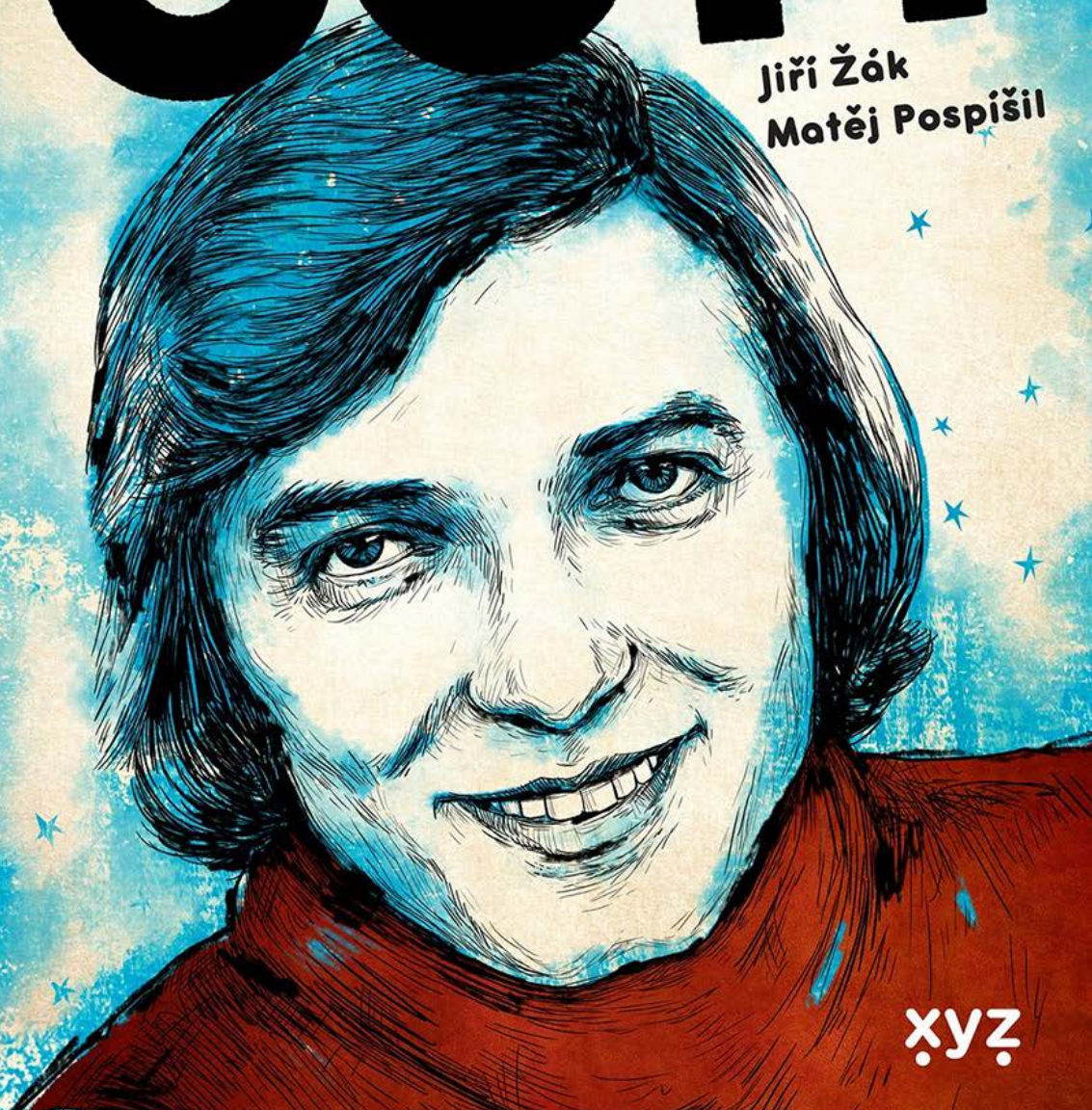

ILUSTROVANÝ ŽIVOTOPIS

KAREL GOTT

Jiří Žák
Matěj Pospíšil

xyz

Karel Gott: ilustrovaný životopis

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Žák, Matěj Pospíšil
Karel Gott: ilustrovaný životopis – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ILUSTROVANÝ ŽIVOTOPIS

KAREL GOTT

JIŘÍ ŽÁK
MATĚJ POSPÍŠIL

xyz

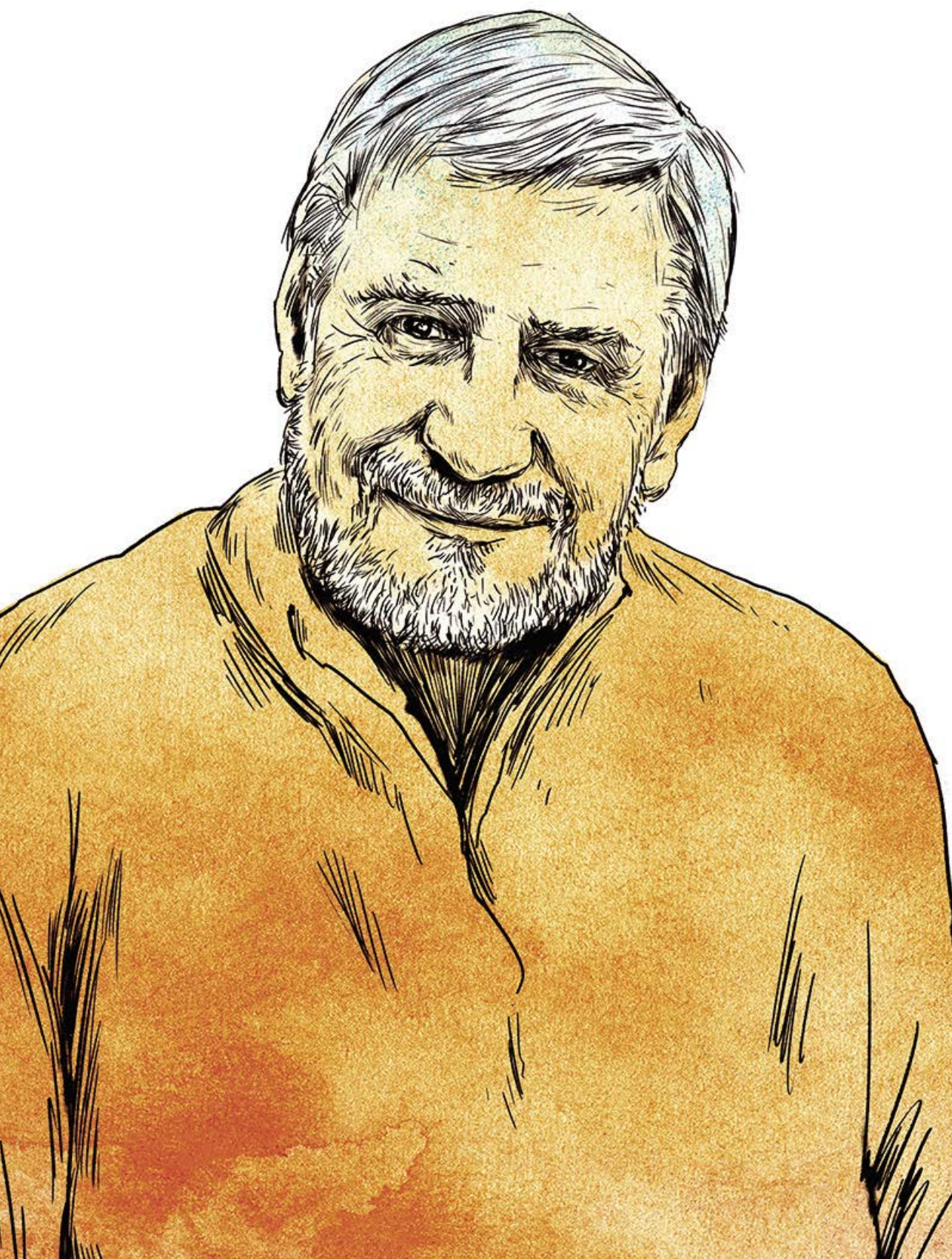
**KAREL
GOTT &
jeho kluby**

**Jaromíře Míchalové
a všem fandům a fanynkám Karla Gotta**

*Na závěr každé skladby i každé písně má zaznít akord.
Představte si tedy krásný, jasný a usmířený C dur...*

KAREL GOTT

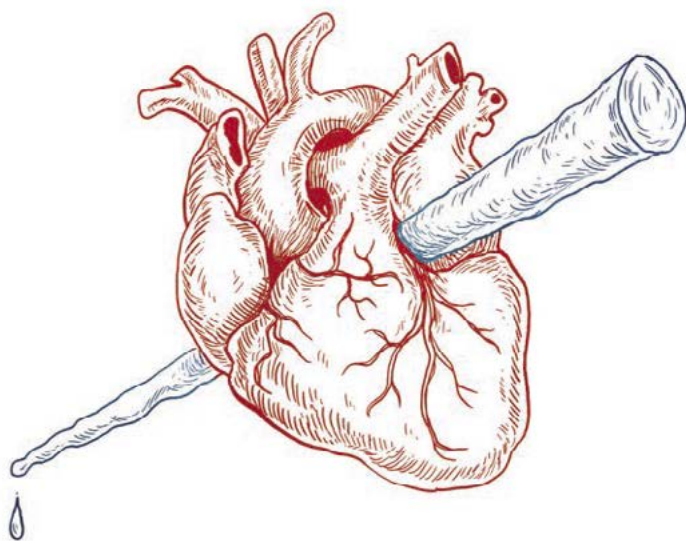

Proč o něm ještě psát

Když odejde umělec takového rozměru, jakým Karel Gott bezesporu byl, vyrojí se o něm spousta článků a dokumentů, takže si každý řekne, že už o něm všechno ví, a ke každému novému článku a knize se chová skepticky. A byť to třeba na sobě nedá najevo, v duchu si říká: „Vida, další povídání o Gottovi, vždyť už jsme všechno slyšeli, vždyť už všichni víme, o jeho životě dnes píše kdekdo a v rádiu pořád a pořád hrajou jeho písničky. Už s tím dejte pokoj. Na hřbitově u jeho hrobu ještě ani nedohořely svíčky.“

Sedím ve své pracovně ve Strašnicích, koronavirus mi brání chodit do divadla, a tak tu bilancuji svůj život, vzpomínám na domov a rodiče a na všechno, co mě v životě provázelo. A odněkud z hlubin vzpomínek se najednou vynoří obraz, jak sedím v obývacím pokoji v našem bytě v třípatrovém domě v Chrudimi, okno je otevřené a já slyším zpívat ptáky. Je to skoro šedesát let, ale já si naprosto přesně pamatuju, že na sobě mám tričko a kraťasy a chystám se na prázdniny. A do toho zpěvu ptáků se z malého tranzistoru najednou ozve:

*„Oči má sněhem zaváté,
v duši má chladný stín,
rampouchem srdce prokláté...“*

Otočím knoflíkem, aby rádio hrálo hlasitěji. I já měl v té době oči sněhem zaváté, v duši chladný stín a v srdci zabodnutý rampouch. To se tak prostě v šestnácti stává. Ten člověk v rádiu mi zpíval z duše...

To bylo moje první setkání se zpěvákem Karlem Gottem.

A potom mě provázel po celý život. Sice jsem někdy poslouchal jinou muziku a jiné zpěváky, ale Gotta jsem slýchal z rádia, televize i gramofonových desek pořád a tak se pomaličku stal součástí mého života.

A teď když poslouchám tu spoustu slov, která o něm po jeho smrti lidé napsali, v duchu si říkám, že ho vlastně neznám. Že lidský život se skládá ze skutečností, ale i lží a že v životě tak známého umělce se mísí realita s fikcí tak dokonale, že se obě překrývají a ta druhá často nabývá vrchu.

Poslouchal jsem Karla Gotta víc než šedesát let, a přesto jsem ho vlastně vůbec neznal.

Tak se o něm pokusím napsat jednu knihu. Ještě nevím, jaká bude, ale rozhodně to bude MOJE kniha. MŮJ pohled na Karla Gota. Moje vyznání.

Kdo maluje, nezlobí

„Mami, zlomila se mi červená!“

„Co říkáš, Kájo?“ volá maminka z kuchyně. „Já tě neslyším!“

„Že se mi zlomila červená!“

„Pastelka? Tak si ji běž ořezat. Už jsi velký kluk!“

Utíkám do kuchyně, kde je na vedlejším stole přišroubované černé ořezávátko. Strčím do něj tužku, zatočím kličkou, a stane se zázrak. Z tupého hrotu se najednou vyklube ostrá špička. Ostrouhané dřevo tužky mi připomíná piliny, které jsem viděl kdysi u jednoho pána v truhlárně.

Vezmu je do ruky a rozfouknu.

Snášejí se dolů ve vrtulkách a padají na zem, jako červení motýli. Viděl jsi někdy takového červeného motýla?

„Co to děláš, Kájo? Uklid' si to po sobě!“

„Ano, mami,“ volám, ale už běžím do pokoje. Kleknu si k obrázku, který jsem začal malovat. Žluté slunce, modrá vinice a nedokončený červený dům. Ořezaná červené pastelka se připojí k dlouhým červeným tahům střechy.

„Bude ze mě malíř!“ křičím a vyplazuju jazyk.

„Co říkáš, Kájo?“

„Bude ze mě Leonardo da Vinci!“

„Kdo, zlato?“

„Tomu ty nerozumíš, mami!“

Střecha se rýsuje a slunce po ní klouže, jako by teklo z oblohy.

Kdybych se chtěl znovu narodit, bude to zase v Plzni

Tohle musím ještě jednou zopakovat: Kdybych se chtěl znovu narodit, bude to zase v Plzni. Víte proč to říkám? Protože se v Plzni konaly ty nejkrásnější pohřby široko daleko. Prosím? Že nerozumíte? Tak já vám to vysvětlím, i když se dnes za to tak trochu stydím.

Víte, já jsem jako úplně malý kluk miloval pohřby. Zní to divně, já vím, ale chodil jsem skoro na každý smuteční obřad, který se v Plzni konal, a s úžasem jsem vnímal smutek a bolest, jež tam byly skoro hmatatelné. Toužil jsem pozůstalé utěšit, jejich slzy byly mými slzami a já v koutku duše usedavě plakal, ačkoliv jsem člověka, kterého právě pohřbívali, vůbec neznal.

Ten patos a síla emocí mě fascinovaly.